

Postanowienie z dnia 10 maja 2006 r.

III SPP 19/06

Prawomocne zakończenie postępowania sądowego przed rozpoznaniem skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki oznacza bezprzedmiotowość postępowania wywołanego jej wniesieniem.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 maja 2006 r., z udziałem Prezesa Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, skargi Janusza M. na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w sprawie [...]

u m o r z y ł postępowanie.

U z a s a d n i e n i e

Janusz M. wniósł skargę, domagając się stwierdzenia, iż w sprawie przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej Budowy Domów Jednorodzinnych „M.” w S. [...], w postępowaniu apelacyjnym przed Sądem Apelacyjnym w Poznaniu doszło do przewlekłości postępowania. Jako okoliczność uzasadniającą żądanie skarżący podał, iż postępowanie w przedmiotowej sprawie, prowadzone przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu trwa już 8 lat (w pierwszej instancji proces trwał 7 lat). Jego przewlekłość jest pozbawiona racjonalnych podstaw, które uzasadniałyby tak długi czas rozpatrywania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie trzeba mieć na względzie, że skarga została wniesiona dnia 14 marca 2006 r., kiedy skarżący wiedział o terminie rozprawy wyznaczonej na 28

marca 2006 r. Rozprawa ta odbyła się. Ogłoszenie wyroku odroczone do dnia 12 kwietnia 2006 r., w którym to dniu faktycznie tego dokonano.

Stosownie do art. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy (ust. 1), przy czym dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia co do istoty (ust. 2). Oznacza to, iż celem skargi na przewlekłość w toku postępowania jest przeciwdziałanie trwającej przewlekłości, zaś jej funkcją przede wszystkim wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu procesowego. Służy temu zarówno samo stwierdzenie wystąpienia przewlekłości w postępowaniu (art. 12 ust. 2 ustawy), jak i możliwość zalecenia podjęcia przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie (art. 12 ust. 3 ustawy).

W sytuacji, jaka wystąpiła w przedmiotowej sprawie wyżej wymienione cele i funkcje skargi nie mogły już być spełnione. Jeżeli więc celem skargi jest przeciwdziałanie przewlekłości w czasie trwania postępowania, wobec wydania przez Sąd drugiej instancji wyroku w dniu 12 kwietnia 2006 r. podczas rozpatrywania tej skargi postępowanie już „nie trwało” i skarga nie mogła przeciwdziałać przewlekłości postępowania.

Pomimo wątpliwości co do zasadności zawieszenia postępowania przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu na blisko 6 lat, Sąd Najwyższy nie mógł jednak rozważyć uwzględnienia skargi.

Zgodnie bowiem z art. 355 § 1 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. sąd rozpatrujący skargę na przewlekłość postępowania wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli skargę cofnięto ze skutkiem prawnym lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wydanie orzeczenia staje się zbędne, jeżeli strona postępowania osiągnęła jego cel (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 stycznia 1987 r., IV SAB 14/86, ONSA 1987 nr 1, poz. 7, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19

stycznia 2006 r., III SPP 165/05, dotąd nieopublikowane). Wobec zatem zakończenia postępowania wyrokiem Sądu drugiej instancji wydanym przed rozpoznaniem skargi przez Sąd Najwyższy stwierdzenie orzeczeniem faktu przewlekłości postępowania i ewentualne zasądzenie stosownego odszkodowania stało się bezprzedmiotowe.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy w oparciu o przytoczone przepisy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====